

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace on a balcony. The man, on the left, is wearing a white button-down shirt and has his arms around the woman. The woman, on the right, is wearing a light-colored floral dress and has her hand on the man's chest. They are both smiling and looking at each other. The background features a lush green vineyard with rows of grapevines, rolling hills, and a few trees under a bright sky. The balcony has a white railing and a red cushion.

Emmy Graysonová
Sladké hrozny
Andalusie

EMMY GRAYSONOVÁ

SLADKÉ HROZNY
ANDALUSIE

PŘEKLAD

KVĚTOSLAV DLACHNIL, JR.

Milá čtenářko,

hned třikrát se tento měsíc můžete začíst do oblíbených příběhů na pokračování. Ve Sladkém životě je to kniha Můj řecký ďábel od Caitlin Crewsové, která navazuje na Bezohledného Řeka. O něm jste se mohla více dozvědět v září.

Rovněž ve Sladkém životu za Vámi přicházím s knihou Pravidla nejsou pro bohaté od Lucy Kingové. Je to závěrečná část trilogie o bratrech z Argentiny. První díl, nazvaný Příběh plný tajemství, vyšel v červnu, v srpnu pak sága pokračovala příběhem pojmenovaným Zkrocení benátského vlka.

Jestliže ve Sladkém životu jedna trilogie končí, ve Sladkém životu Duo jiná začíná. Emmy Graysonová napsala sérii knih o španělských bratrech Cabrerových. První díl se jmenuje Sladké hrozny Andalusie. Další díl vyjde v prosinci pod názvem Týden ve Francii. A závěru se dočkáte až příští rok, v únoru v knize, jejíž český název zatím ještě nebyl stanoven.

Pevně věřím, že se Vám budou tyto příběhy plné romantiky líbit.

*S láskou
Váš Harlequin*

Emmy Graysonová

**SLADKÉ HROZNY
ANDALUSIE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Billion-Dollar Takeover Temptation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Květoslav Dlachnil, Jr.

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Emmy Grayson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8359-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8360-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8361-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Mrakodrapy New York City se třpytily na pozadí potměné letní oblohy. Adrian Cabrera pozvedl ke rtům sklenici merlotu a dlouze se napil. Obdivoval panorama metropole z balkonu ve druhém patře zaplněného velkého tanečního sálu hotelu Kingsworth.

Výhled mu byl milejší než povrchní řeči ženy, která se mu otírala o bok. Jackie – měl pocit, že se tak představila – neplýtvala časem a hned se ho pokoušela svádět.

„Cabrera,“ zapředla. „Jak sexy příjmení.“

„Je to hrdé příjmení,“ podotkl a ani se nesnažil zakrýt podráždění v hlase. „Sahá čtyři generace zpátky k mému předkovi, který vysadil první révu na úpatí Sierra Nevada.“

„To je jako to pohoří Sierra v Kalifornii?“

Adrian zaskřípal zuby. „Sierra Nevada je pohoří v jižním Španělsku.“

„Vinařství na úpatí hory.“ Jackie se zahihňala. „To je úžasný!“

Ano, mít pod palcem nejúspěšnější vinařství Španělska a být členem vysoce prominentního klanu Cabrerů *bylo* úžasné. Měl ale pochybnosti, že jeho přehnaně natěšená společnost porozumí vzrušení z obchodní akvizice, očekávání od první ochutnávky nového vína, na kterém roky tvrdě pracoval...

Ne, záleželo jen na noci s tajemným Adrianem Cabrerou. Možná by z toho vysekala ještě pár týdnů létání po světě v jednom z rodinných soukromých letadel.

Jackiinu štíhlou postavu obepínaly oranžové večerní šaty, odhalující působivý hrudník, který napínal látku doslova k prasknutí. Přes rameno jí spadaly tmavé, pečlivě načesané kadeře, zvýrazňující ostré lícní kosti a široký, oslnivě bílý úsměv, za jaký by se nemusela stydět žádná profesionální modelka.

Kromě nevalné moc fyzické reakce při pohledu na její dovedně vyložená prsa ale nepocítil vůbec nic. Po letech ve společnosti modelek, političek, podnikatelek a hereček si milenky nyní pečlivě vybíral. Vdané ženy a přehnaně pozorné dámy, které ani neskrývaly chamtivost, spadaly do kategorie, o kterou neměl nejmenší zájem.

„Hrozně bych chtěla slyšet víc o vašem vinařství.“ Znova se usmála a přitiskla se k němu hrudí.

Strčila mu přitom do paže. Ze sklenice, kterou držel, vycáklo jasně červené víno přímo na bílou manžetu jeho košile. Z jeho lehkého podráždění se rázem stala ledová nespokojenost.

„Ach ne! Moc mě to mrzí...“ Vytratil se jí hlas, když se mu podívala do očí. „Ehm... Nechám vás se upravit.“

Vyrazila na konec balkonu a pospíšila si po schodech dolů. Díval se za ní, jak dorazila k tanečnímu parketu a ztratila se mezi záplavou večerních rób a smokingů.

Mrkl na košili a povzdechl si. Ve střešním Rooseveltově apartmá měl skříň se spoustou náhradních košil. Za nějakých deset minut by se mohl převléct a vrátit zpátky na večírek. Ale odklon od jeho běžné rutiny ho otrávil. První půlhodinu představení nového vína trávil vždy o samotě, pozoroval sál, který jeho organizátorka akcí zarezervovala, a vychutnával si úspěch, který ho k tomuto okamžiku dovedl.

Každé představení nového vína značilo konec dlouhé, náročné cesty, od posuzování obsahu minerálů v půdě vinice až po jednání s vedoucím marketingu ohledně mezinárodních kampaní, které vynesly Cabrera Wine do čela celého odvětví.

Coby Cabrera mohl žádat jako odměnu mnohem více. On ale nechtěl nic než třicet minut sám pro sebe.

Už je pryč. Soustřeď se na večírek. Nenech si zkazit večer.

Křišťálové lustry od Tiffanyho vrhaly na zlatý strop odlesky a hosté se točili po tanečním sále. Mezi nimi se elegantně proplétali číšníci se stříbrnými podnosy naloženými kulinářskými pochoutkami, jako byly mini hamburgery s plísňovým sýrem a krájené vepřové kotlety s pikantní omáčkou.

Adrianovi se zatmělo před očima, když mu organizátorka akce, Calandra Smytheová, přečetla dnešní menu. To fakt musí Američani na všechno cpát barbecue omáčku?

Včerejší závěrečná ochutnávka mu trochu změnila názor, musel uznat, že recepty opravdu zdůraznily sametově jemnou chuť merlotu. A překvapivě chutné menu si užívali jak Američané, tak i zahraniční klienti.

Shlížel dolů a díval se, jak Calandra obchází po sále a orlíma očima vyhledává každou drobnou nedokonalost, soustředěná jako laserový paprsek. Ať už dávala znovu zapálit vyhaslé svíčky nebo nechávala upravit úhel vysokých váz plných španělských zvonků a bílých karafiátů, ukazovala, že má všechno pod kontrolou. Jako vždycky.

Začal se odvracet ke klenutému oknu, už skoro od táhl záclonu, aby si ještě chvíli užíval výhledu na město, když vtom si povšiml jedné ženy, procházející mezi davy lidí. Zaujaly ho její sebejisté, ladné pohyby, husté světlé vlasy spadající jí na ramena. Byla elegantní, ano, ale něčím se od všech těch mužů a kolem se motajících žen lišila.

Dav se na okamžik rozplynul. Viděl ji pod sebou, osvětlenou zlatavým světlem lustrů a září stovek svící rozestých po místnosti. Trhla hlavou a jejich pohledy se setkaly.

Navzdory vzdálenosti mezi nimi se mu náhle zrychlil

tep a rozlilo se jím horko. Co je zač? A proč, po tolika měsících, kdy ho žádná nezaujala, najednou pocítil tak silnou přitažlivost k téhle náhodné cizince?

Žena uhnula pohledem a dav se znova spojil dohromady. Adrian přimhouřil oči. Nebyl zvyklý na to, že by se od něj ženy odvracely. Díky atraktivnímu vzhledu, který zdědil po otci, rodinnému bohatství a zvyku nepustit své partnerky z postele, dokud nejsou zcela uspokojené, nikdy nemusel společnost žen vyhledávat. Vždycky za ním přišly samy.

Koutek úst se mu pozvedl v úsměvu. To by byla ale novinka, honit se za ženou, která mu věnovala sotva jeden letmý pohled. Možná že přesně nějakou novinku potřeboval.

„Copak, bratříčku, schováváš se?“

Adrian obrátil oči v sloup a odvrátil se od sálu na Alejandra. Jeho mladší bratr k němu přicházel napříč balkonem. Na míru šité sako mu taktak dokázalo pojmout široká silná ramena. Oba měli tmavé vlasy a ostré rysy, typické pro rod Cabrerů, ale Alejandrova mohutnější postava přivedla už nejednoho krejčího, pracujícího na jeho nových oblecích, k slzám.

Drsný vzhled mu ale sloužil na pozici vedoucího přepravní společnosti Cabrerů. Alejandro se nikdy nezdráhal naskočit na palubu některé jejich nákladní lodi, mířící na druhou stranu Atlantského oceánu, a zašpinit si ruce po boku námořníků a dělníků, zatímco zápolili s divokým mořem a rozváželi zboží po celém světě.

„Já se neschovávám. Jenom si dávám trochu oddech od davu,“ odvětil Adrian. Otočil se k večírku zády a přistoupil k oknu. Odhrnul závěsy a vyhlédl ven do noci.

Alejandro se postavil vedle něho. „Viděl jsem, jak se odsud dolů žene Jackie Haroldová. Ženský máš svádět, ne je děsit.“

Adrian jeho uštěpačnou poznámku ignoroval a zatočil se zbylým vínem ve sklenici. „Merlot Cabrera slaví úspěch.“

Z Adrianovy tváře zmizel jízlivý úšklebek. Poplácal Adriana po zádech. „To ano. Blahopřeju, brácho.“

Chvíli stáli vedle a hleděli na majestátní ulice New Yorku. Adrianovo srdce bude vždy milovat na prvním místě Španělsko, ale výpravy do Ameriky mu poskytovaly vítané rozptýlení od chaotického života v jeho rodné zemi.

Cabrera Wine vyrostlo pod Adrianovým vedením z malé vinice kousíček za Granadou do uznávané mezinárodní značky. Úspěch měl pochopitelně svoji cenu – konkrétně pro něj musel obětovat hodně času. Mítinky s vedoucími marketingu, podnikání a účetnictví a cesty na různé vinice a do vinařství po celé Evropě mu zanechávaly v kalendáři jen velice málo času na osobní potěšení.

Potřásl hlavou, aby zarazil své rozjímání. Úspěch Cabrera Wine bude pro něj vždy prioritou. Tak se rozhodl před jedenácti lety, a nikdy toho nelitoval.

„Jak se má Antonio?“

Alejandro se uchechl. „Bráška oslavuje svůj poslední úspěšný projekt v Karibiku s jednou modelkou.“

Antonio, nejmladší z bratrů Cabrerových, měl za sebou bouřlivé dětství, ale pak všechny překvapil, když se chopil kontroly nad malou realitní kanceláří, kterou rodina vlastnila. Otevření luxusního hotelu na francouzské Riviéře značilo už třetí Antoniův úspěch v řadě od doby, kdy se před třemi roky postavil do čela společnosti.

Adrianovi se nadmula pýchou hrud. Nic na světě nemohlo zpochybnit úspěch, kterého on a jeho bratři dosáhli.

„*Madre* má o něj obavy, jak jinak, ale vždyť se k němu pořád chová, jako kdyby mu bylo pět, ne skoro třicet let.“

Zmínka o jejich matce Adrianovo nadšení na chvíli narušila a rozdrtila ho pod starým, dobře známým pocitem vzteku. Pokusil se ho potlačit a soustředit pozornost

zpátky na dav v sálu pod nimi, vlnící se energií a znějící smíchem.

Dokázal to všechno sám, vlastními silami. Kromě občasných návštěv neměla jeho *madre* v jeho životě žádné místo.

„Antonio se o sebe dokáže postarat,“ prohlásil.

Alejandrovi náznak varování v Adrianově hlase neunikl. Radši okamžitě změnil téma jinam. „Vrátíš se zpátky dolů?“

„Jistě. Ale nejdřív si vychutnám zbytek svého vína. O samotě.“

Alejandro pozvedl ruce. „Vždyť už jdu. Zkusím se podívat, jestli ti nenajdu nějakou vhodnou společnost, se kterou bys to oslavil, zatímco si budeš vychutnávat svou samotou,“ prohodil ještě přes rameno.

Adrian na to nic neřekl. Ano, jeho bratr měl pravdu. Od toho dne, kdy se se svou poslední milenkou v dobrém rozešli, nepocítil chtíč k nikomu. Uvedení merlotu na trh věnoval každou hodinu svého dne, dokonce se mu o něm i zdálo. Na sex neměl čas. Navíc jim už v sudech dozrávalo tempranillo, takže další rok bude ještě časově náročnější. Dával přednost vztahům s předem dohodnutými podmínkami, ale možná potřeboval menší povyražení v podobě jediné vášnivé noci.

Ne ale se ženou, jako je Jackie, pronesl v duchu. *Se ženou, která je inteligentní, důvtipná a sofistikovaná.*

„Pan Cabrera?“

Ze zvuku zastřeného ženského hlasu mu přeběhl mráz po zádech a kůží se mu rozlil záblesk horka. Ještě jednou se pomalu napil vína, než obrátil pozornost k druhé ženě, která toho večera narušila jeho klid.

Ona.

Stála před ním ta světlovlasá žena, se kterou na sebe hleděli těsně předtím, než za ním přišel Alejandro. Dekolt temně modrých šatů spadl dolů ve tvaru písmene V ke stříbrné stuze, ovázané kolem jejího štíhlého pasu. Následně šaty přecházely do dlouhé, splývavé

sukně, která Adrianovi připomínala vody Středoze-
ního moře těsně před bouří.

Očima zajel pomalu zpátky k její tváři. Dával si načas a neskrýval to. Husté, platinově světlé kadeře zvýraz-
ňovaly její jemné rysy. Upírala na něj své fialkové oči
a rty, zdobené rtěnkou karamelové barvy, svírala v přís-
né lince.

„Ano,“ konečně odpověděl klidným hlasem, kterým
dával najevo, že i přes nebyvale intenzivní vliv, který na
něj měla, má stále situaci pod svou kontrolou.

Přistoupila o krok blíže a napřáhla k němu ruku bez
prstenů, jen s prostým stříbrným kroužkem kolem zá-
pěstí. Adrian ji sevřel a příjemně ho překvapilo, jak sil-
né má sevření.

„Jmenuji se Everleigh Bradfordová. Blahopřeji vám
k vašemu merlotu. Je výtečný.“

„Děkuji.“ Pozvedl obočí. „Komplimentu si cením,
ale bylo opravdu nutné, abyste ignorovala ceduli ‚Bal-
kon je uzavřen‘ a narušovala moje soukromí?“

Everleigh pozvedla bojovně bradu a v očích se jí mihl
plamen. „Ano.“

Zajímavé... Mnohý muž by se při sebemenším ná-
znaku jeho nespokojenosti schoulil do klubíčka. Ale ta-
hle žena ne. Stála si za svým, záda vypjatá, ramena sta-
žená vzadu a se rty ukazujícími výraz ryzího odhodlání.

„Jste velmi vytížený muž, pane Cabrero. Potřebuju
s vámi mluvit ve velmi naléhavé věci. Omlouvám se, že
porušuju zásady etikety, ale musela jsem vás zastihnout
někde o samotě.“

Shledával její upřímnost osvěžující. Noc s někým tak
odvážným a krásným, jako je Everleigh, by mu několik
měsíců celibátu bohatě vynahradila.

Nechal si do úsměvu vkrást jistou smyslnost a zno-
va zkoumal očima její štíhlou postavu, tentokrát zájem
o její tělo neskrýval. „Chvíli o samotě s vámi bych si ujit
nenechal.“

Everleigh zruřověly tváře. To Adrian opravdu nečekal.

Skutečně přicházela s počestnými úmysly, nebo na něho jenom hrála nevinnou? Docela by ho tím zklamala, ale nebyla by první, kdo se pokoušel získat si jeho pozornost takovým způsobem.

„Tohle nemá nic co dělat se sexem, pane Cabrero.“

„Adriane.“

Pootevřela němě ústa. „Já... pardon?“

„Prosím, říkejte mi Adriane.“

Ty nádherně stínované fialové oči se na něj přimhouřily. „Tohle je obchodní diskuse, pane Cabrero. Křestním jménem říkám jen přátelům a rodině.“

„Můžeme být přáteli, Everleigh.“

Co to s ním je? Nikdy nešel po ženě takhle agresivně. Skládal jim poklony, věnoval jim letmé doteky, sváděl je... S touhle ženou se ale nedokázal ovládnout.

Možná to bylo tím začervenáním se. No ovšem, to muselo být ono. Jemné zbarvení, které se jí rozšířilo po krku k dmoucím se řadům...

„Nikdy nebudeme přáteli, *pane* Cabrero,“ vyjela na něj Everleigh. „Přišla jsem za vámi prodiskutovat váš návrh koupit Vinice Fox.“

Chtíč z něj rázem vyprchal a nahradila ho chladná vypočítavost, kterou Adrian nasazoval na každém obchodním jednání. „Diskutujme tedy.“

Díval se, jak jí jeho okamžitá změna chování vyvedla z rovnováhy. Uhnula očima k tanečnímu sálu a hrud se jí pozvedla, jak se zhluboka nadechla. Adrian držel oči upřené přímo na ni a čekal. Byla to taktika, která mu sloužila dobře a už kolikrát přiměla nervózního obchodního partnera vykrokat něco, co neměl.

Konečně se k němu obrátila zpátky a probodla ho rozčileným pohledem. „Pokoušíte se dohnat mého smrtelně nemocného otce, aby prodal své vinice a vinařství, které byly v naší rodině po generace, vašemu mezinárodnímu konglomerátu. Žádám, abyste ukončil všechny komunikace s mým otcem a dovolil mi ho v této roli nahradit.“

Vstřebával její slova a dopíjel k tomu poslední kapky merlotu. S Richardem Bradfordem se ohledně prodeje Vinic Fox pro Cabrera Wine několikrát setkal. Když ho viděl naposledy, byl starší pán hubenější, než předtím, ale Adrian to přisuzoval hektickému životnímu stylu majitele vinařství.

Ve státě New York sice Vinice Fox provozovaly jen jedinou lokaci, ale jejich vína si v posledních dvou letech získávala na popularitě. Adrian neskrýval, že má zájem rozšířit Cabrera Wine do Spojených států, takže uvítal, když se mu ozval Richardův právník s nabídkou prodeje Foxu. Richard ani jedinkrát nezmínil jakoukoli nemoc nebo rozmazlenou dceru, snažící se převzít podnik na sebe.

Nezáleželo na tom. Adrian neměl v plánu nevtít nabídku jen proto, aby uklidnil tuhle drzou ženu. To, že si ani nespojil její příjmení s Richardem, ukazovalo, že se nechal příliš rozptýlit. Nejlepší bude se od Everleigh okamžitě co nejvíce distancovat.

„Chápu to správně, slečno Bradfordová, že jste přesvědčená, že jsem donutil vašeho otce mi prodat Vinice Fox?“

„Ano.“ Krátce se jí zalesklo v očích.

Ach, bože, ať se tady nerozbrečí.

Adrian neměl vůbec náladu utěšovat plačící ženu před stovkami jiných hostů.

„Chápu. Mluvila jste se svým otcem o tom, jak jsme spolu my dva začali jednat?“

Everleigh zařala ruce v pěst. „Odmítá o tom se mnou mluvit. Jenom opakuje: ‚Neměl jsem na vybranou.‘ Jste možná úspěšný podnikatel a těšíte se v některých kruzích uznání, ale vím o vás, že jste taky bezohledný. Nenechám vás vyhnat moji rodinu z našeho vlastního vinařství.“

Adrian položil sklenici na malý odkládací stolek. Pohyboval se pomalu a rozvážně. Prosté úkony mu umožňovaly skrývat hněv, který se začínal prodírat na

povrch. Byl cílevědomý podnikatel, který si šel za svým, ale nebyl bez srdce. Obvinění, která na něj tahle přehnaně důležitá Američanka vrhala – a k tomu v den jeho vlastní oslavy – ho rozčílila jako už dlouho nic.

„Slečno Bradfordová, mohl bych vás dát zavřít za pomluvu.“

Everleigh poklesla brada. „Vy odmítáte, že jste –?“

„Vyhrožoval muži se skvělou pověstí ve vinařské komunitě? Ano, odmítám to, protože to není pravda.“

Naklonil se k ní, čekal, že se odtáhne, ale neudělala to. Ne, jen o kus pozvedla tu zarputilou bradu tak, že se skoro dotýkali rty. Popadla ho šílená touha sevřít ji a líbat ji tak dlouho, dokud se mu neomluví.

Ne. Nikdy by nepolíbil ženu, která ho takovým způsobem urážela.

„Už nikdy mě neobviňujte z něčeho, co jsem neudělal, Everleigh Bradfordová. Dneska ještě odejdu a nechám vás vyrovnat se v klidu s tím, že jste se spletla. Příště už tak laskavý nebudu.“

DRUHÁ KAPITOLA

Everleigh zírala na vzdalující se záda Adriana Cabre-ry. Ruce měla pevně sevřené v pěst a nehty se jí zarý-
valy do dlaní.

No tak, holka, rozdýchej to.

Ten chlap byl k zbláznění. Slyšela o něm spousty a spousty historek, ale žádná ji nepřipravila na osobní setkání. Byla ve střehu před jeho svůdným vystupová-
ním. Vážně nepotřebovala, aby se zakoukala do úhlov-
ního nepřítele, to by ničemu neprospělo.

A on.

Připravovala se na dnešek, hledala si jeho obrázky na internetu. Temně hnědé vlasy, sčesané dozadu z čela v rozmarném stylu, který dvakrát nesesedl k jeho často přísnému výrazu a strnulým, širokým ramenům. Silná, hranatá čelist s malým důlkem na bradě. Ostré lícní kosti, husté obočí a pronikavé modré oči a plné rty, které se sko-
ro na žádné fotografii, kterou našla, nestočily do úsměvu.

Takže byla naprosto nepřipravená na nával horka, který pocítila, když se na ni usmál.

Možná potřebuje jen o něco více randit. Tak silnou reakci neměla... no, na *nikoho*.

Uvolnila zařáté prsty a pomalými, odměřenými kro-
ky přešla k zábradlí balkonu. Sebevědomí ji částečně opustilo, když pohlédla na všechnu tu opulenci pod se-
bou. Na takový luxus nebyla vůbec zvyklá. Jak se mohla holka ze severního New Yorku postavit muži, který vy-
růstal se zlatým dudlíkem v puse?